

'SOYKIRIMI İNKAR YASASI'NIN YARATTIĞI ÇİFTE KRİZ" - SÖYLEDİK - 15.02.2018

Deniz BERKTAY

Blog No: 13
16.02.2018

Söyledik.com (15 Şubat 2018)

Polonyanın geçtiğimiz günlerde kabul ettiği soykırımı inkar yasası, ülkenin hem Ukrayna ile hem de İsrail ile ilişkilerini gerginleştirdi.

Polonya Parlamentosunun önce alt kanadının, sonra da üst kanadının kabul ettiği ve Cumhurbaşkanı Andrzej Duda'nın imzaladığı yasa tasarısı, İkinci Dünya Savaşı yıllarında Ukrayna milliyetçilerinin Polonyalılara karşı soykırım uyguladığını inkar edenlerin, ayrıca Polonyalıların Yahudi soykırımına katıldığını iddia edenlerin ve Polonya ölüm kampları ifadesini kullananların üç yıla kadar hapis ve para cezasına çarptırılmasını öngörüyor.

Tasarı, henüz oylama aşamasındayken İsrail'in sert tepkisini çekti. Zira İsrail, Yahudi soykırımının (Holokost) bu şekilde tartışılmaya açılmasını istemiyor. Bundan da ötede, İkinci Dünya Savaşı yıllarında Nazi işgali altına giren pek çok Avrupa ülkesinde olduğu gibi Polonyada da yerli halktan pek çok kişinin Yahudileri Nazilere ihbar ettiği ve bu konuda onlarla işbirliği yaptığı genel olarak kabul görmüş bir konuyken şimdi bundan bahsetmenin suç olarak kabul edilmesi, hem İsrail'in hem de Polonya içinden ve dışından pek çok kesimin tepkisini çekti. Polonya muhalefeti, bu yasa nedeniyle Polonya'nın pek çok dostunu kaybedeceğini söylerken, ABD Dışişleri Bakanlığı da Polonya yönetiminden, kararı tekrar gözden geçirmesini istedi.

Yasanın özellikle Ukraynada tepki çekmesinin ise, iki nedeni var: Birincisi, yasadaki soykırımcı ilan edilen kişiler ve örgütler, Ukrayna'nın şimdiki milliyetçi ve Batı yanlısı yönetiminin resmi düzeyde milli kahraman ilan ettiği isimler. İkincisi ise, Ukrayna yönetimi

ve genel olarak Ukraynadaki Batı yanlısı çevreler Rusyayı düşman olarak görürken ve yıllardan beri Polonyayı Ukraynanın avukatı diye nitelendirirken, şimdi dost, avukat diye nitelendirdikleri ülkeden de böyle şiddetli bir hamleyle karşılaşmış durumdadır. Bazı Ukraynalı siyasetçilerin deyişle Ukrayna Rusyaya karşı çarpışırken şimdi bir de Batı cephesinin açılmasını istemediği için, Ukrayna yönetimi, Polonyaya tepkisini mümkün olduğunca kontrollü olarak göstermeye çalışıyor.

Aslına bakarsak, Ukrayna-Polonya ilişkilerindeki bu sorun, son birkaç yıldır büyüme eğilimindeydi. 2016 yılında Polonya Parlamentosu, 11 Temmuz gününü, Ukraynalı milliyetçilerin Polonyalı halka uyguladığı soykırımı anma günü ilan eden bir yasayı kabul etmişti. Geçen yıl da, dönemin Polonya Dışişleri Bakanı, Ukrayna yönetiminin milli kahraman ilan ettiği ve 1930lu ve 1940lı yıllarda hem Sovyetler Birliğine hem de Polonyaya karşı mücadele etmiş milliyetçi lider Stepan Banderayla ilgili olarak Ukrayna, Stepan Bandera gibi kişilerle Avrupaya giremez. Buna biz engel oluruz, dedi. 2017 yılının sonbahar dönemi, Polonya yönetiminden Ukrayna tarihine yönelik peşpeşe eleştirilerle geçti. 2017 Aralık ayında (yani bundan iki ay kadar önce) Polonyada başbakanlık koltuğuna gelen Mateusz Morawiecki, daha göreve başladığı gün, Ukraynaya ilişkileri gerçekler üzerine kurmak lazım. Volın Katliamı gibi olaylar, unutulamaz, dedi. Böylelikle, Polonyanın yeni yönetiminin Ukraynaya ilişkilerde geçmişe değil bugüne önem vereceği, pragmatik yaklaşacağı konusunda Ukraynadaki beklentiler, boşa çıktı. Yine aralık ayında Polonya Cumhurbaşkanı Duda, Ukraynaya gelerek Ukrayna Cumhurbaşkanı Petro Poroşenkoyla görüştü ve iki ülke arasında tarihçilerden bir komisyonun kurulması meselenin burada incelenmesi, bunun dışında iki ülke ilişkilerinde tansiyonun düşürülmesi kararı alındı. Ne var ki geçtiğimiz hafta Polonya Cumhurbaşkanı Duda'nın bu uzlaşmayı görmezden gelerek soykırımı inkar yasasını imzalaması, ikili ilişkilerdeki sorunu görmezden gelinmesi imkansız bir noktaya taşıdı.

Sorunun kökenini anlayabilmek için, biraz geçmişe bakalım:

Polonyalı toprak ağalarının baskıları

Bugünkü Ukrayna toprakları, özellikle 1200lü yıllardaki Moğol akınlarından ve 1300lerde Galiçya Krallığının yıkılmasından sonra, yüzlerce yıl boyunca, farklı devletlerin yönetiminde kaldı. 1300lerden itibaren Litvanya, 1500lü yıllardan itibaren, 1600lerin ortalarında kadar, Polonyalılar burayı yönetti (hele bugünkü Batı Ukrayna bölgesine yani Lviv, Rivne gibi şehirlerin bulunduğu bölgeye bakarsak, buralarda Polonya egemenliği, 1300lerin ortalarından, 1700lerin sonlarına kadar, yani neredeyse 350 yıl sürmüştür). Polonya, özellikle 1500lü yıllardan itibaren, Ukraynalılara baskıları yoğunlaştırdı. Katolik Polonya yönetimi, Ortodoks Ukraynalılara yönelik dini baskıları da arttırdı. Bu şartlar altında, malını mülkünü kaybetmek istemeyen Ukraynalı toprak ağalarının da önemli bir kısmı Katolikliğe geçti ve bir süre sonra, Polonyalılar arasında asimile oldu. Dolayısıyla ortaya, zengin Polonyalı ve Katoliklerin yoksul Ortodoks-Ukraynalıları ezdiği, (yani etnik, dinsel ve sınıfsal çatışmanın üst üste geldiği) bir tablo çıktı. Polonyalı toprak ağaları da, çoğu zaman, topraklarını Yahudi tüccarlara kiraya veriyordu. Böyle olunca, yoksul Ukraynalı köylülerin doğrudan muhatap olduğu kişiler, kiraladığı topraktan mümkün olan

en fazla kazancı elde etmeye çalışan ve bu amaçla Ukraynalı köylüleri daha fazla zora koşan Yahudi tüccarlar oluyordu. Ukraynada özellikle 1500lü ve 1600lü yıllar, ezilen köylülerin ve bunlara destek veren Ukraynalı savaşıların (Ukrayna Kozaklarının) isyanlarıyla doludur. (Ukrayna kökenli Rus yazar Nikolay Gogolün ünlü romanı Taras Bulbayı ve bu romandan beyaz perdeye uyarlanan ve başrolünü Yul Brynnerin oynadığı Taras Bulba filmi hatırlayalım. Romanda ve filmde, Ukrayna Kozaklarının Polonyalılara karşı mücadelesi anlatılıyordu). Ukrayna köylüleri açısından bıçağın kemiğe dayandığı zamanlarda patlak veren bu isyanlarda öncelikle Ukraynalı köylülerin doğrudan muhatabı olan Yahudiler, ardından Polonyalılar ve onlarla birlikte (Polonyalılar Katolik oldukları ve Ukraynalıları Katolikleştirmeye çalıştıkları için) Katolik rahipler öldürülüyordu. Polonyalılar da, ele geçirdikleri Ukraynalı isyancıları ibret olsun diye şehir meydanlarında, derilerini yüzmek ve diri diri yakmak gibi en ağır işkencelerle öldürüyorlardı.

Ukrayna Polonyadan ayrılıp Rusyaya bağlanıyor

Bugünkü Ukrayna topraklarının doğu ve orta bölgeleri, 1600lü yılların ortalarında, Ukrayna Kozak lideri Bogdan Hmel'nitskinin liderliğinde Polonyaya karşı isyan etti ve Polonya, bu topraklarda işlerinde Polonyaya bağımlı olacak- bir Ukrayna Kozak Devletinin varlığını kabul etti. Fakat Bogdan Hmel'nitski, üç büyük devletin arasında (batıda Polonya, doğuda Rusya ve güneyde Osmanlı İmparatorluğu) uzun süre tek başına ayakta kalamayacağını anlayınca, Rusyanın himayesini kabul etti (yani, Polonyadan kurtardığı toprakları Rusyanın himayesine sokmak zorunda kaldı). Polonya da (o zamanki adıyla Lehistan), 1700lü yılların sonlarında üç büyük devlet tarafından paylaşıldı (Prusya (Almanya), Avusturya ve Rusya). Bu paylaşım sırasında, bugünkü Ukrayna topraklarının büyük kısmı Rusyanın eline geçerken, bugünkü Batı Ukrayna (Lvivin de bulunduğu Galiçya bölgesi), Avusturyanın eline geçti. Rusların eline geçen bölgelerde Polonyalıların ayrıcalıklı konumuna 1800lü yıllarda aşamalı olarak son verilirken (özellikle Polonyalıların milli isyanlarından sonra) ve bunların yerini Ruslar alırken, Avusturyanın payına düşen Galiçya bölgesinde Polonyalılar, imtiyazlarını büyük ölçüde korudu. Galiçyada 1800lerde ve 1900lerin başlarında gelişen Ukrayna milliyetçi hareketi, biraz da bu nedenle, mücadeleyi Avusturya-Macaristan yönetimine değil, bu bölgede egemen olan Polonyalılara karşı vermiştir. Bu noktada bir hususu daha eklemekte yarar var: Ukraynalılar, 1940lara kadar ağırlıklı olarak köylü toplumu olmayı sürdürdü. Bugünkü Ukraynanın belli başlı bütün şehirlerinde 1940lı yıllara kadar nüfusun çoğunluğunu Ruslar ve Yahudiler, Batı Ukrayna şehirlerindeyse, Polonyalılar ve Yahudiler oluşturuyor, etnik Ukraynalıların, ancak kırsal kesimde çoğunluğu teşkil ediyordu. Sözünü ettiğimiz Galiçyanın merkezi olan Lviv kentinde de İkinci Dünya Savaşı yıllarına kadar nüfusun yarısından fazlasını Polonyalılar oluşturmakta, ikinci sırada ise Yahudiler gelmekteydi.

Batı Ukraynada Polonya egemenliği

Birinci Dünya Savaşı sırasında patlak veren Rus Devrimi sırasında Rus İmparatorluğu topraklarında çeşitli milli yönetimler kurulurken, Kievde de Ukrayna Halk Cumhuriyeti

kurulmuş ve bu devlet, Rusyadan bağımsızlığını ilan etmişti (bu konuyu Ukrayna Devriminin 100. Yılı başlıklı makalede ayrıntılı olarak ele almıştık). 1918 yılının sonlarında 1. Dünya Savaşı, Almanya, Avusturya-Macaristan ve Osmanlı imparatorluklarının bozgunuyla sonuçlanırken, Avusturya Macaristan İmparatorluğu, dağılmanın eşiğine geldi. Bu şartlarda Galiçyada bulunan Ukraynalılar, bu bölgede Batı Ukrayna Halk Cumhuriyetini ilan ettiler. Fakat bu cumhuriyet, 1. Dünya Savaşının galibi olan İtilaf Devletleri (İngiltere, Fransa, ABD) tarafından tanınmadı. Bu devletler, Avrupanın doğu bölgesinde Sovyet tehlikesine karşı güçlü bir Polonya devletinin kurulması gerektiğini savunuyor ve Ukrayna milliyetçiliğini, bir Alman projesi olarak görüyordu. Bu nedenle, savaştan sonra Alman, Avusturya ve Rusyadan bazı topraklar alınarak Polonyaya verildi ve Polonya Devleti tekrar kuruldu. Polonya, bu bahsettiğimiz sebepten ötürü, İtilaf Devletlerinden geçiş destek aldı ve bu destekle, birkaç yıl içinde, Batı Ukrayna Halk Cumhuriyeti topraklarını, hatta 1918e kadar Rusyanın elinde bulunan bugünkü Batı Ukraynanın Volın bölgesini ele geçirdi. Böylelikle Galiçya ve Volın bölgeleri, tekrar Polonya egemenliğine girdi. Buralardaki Polonya egemenliği, 1939a kadar sürdü.

Batı Ukraynanın tekrar Polonya egemenliğine girdiği bu 20 yıllık dönemde Polonya yönetimi, Ukraynalı nüfusu asimile etmek için yoğun baskılar uyguladı. Pek çok Ortodoks kilisesi tahrip edilerek, Katolikleştirme politikaları uygulandı. Bu bölgeler, Küçük Polonya olarak adlandırıldı ve devlet teşviğiyle buralara Polonyalı çiftçiler getirildi. Bütün bu faaliyetler, Batı Ukraynalıların tepkisini çekti ve Polonya egemenliğine karşı yeraltı mücadelesi veren Ukrayna milliyetçisi örgütler kuruldu.

Felaketler dönemi: İkinci Dünya Savaşı yılları

İkinci Dünya Savaşı, bilindiği üzere, Nazi Almanyasının Polonyaya saldırmasıyla patlak verdi. Nazilerin Avusturya ve Çekoslovakya'yı ele geçirmesine tepkisiz kalan İngiltere ve Fransa, Almanyanın 1939da Polonyadan da toprak talep etmeye başlaması üzerine, Almanların Polonyaya saldırmasının savaş nedeni olacağını açıkladılar. Bunun üzerine, kendisine karşı oluşabilecek geniş bir ittifakı önlemek isteyen Alman diktatörü Adolf Hitler, Sovyetler Birliğiyle anlaşarak, Polonyayı ve genel olarak Doğu Avrupayı aralarında bölüştüler. Bu anlaşmaya göre, Sovyetler Birliği Almanyanın Varşova gibi bölgeleri almasına ses çkarmayacak, buna karşılık Polonyada etnik Ukraynalı ve Belarusları çoğunlukta oldukları bölgeler, Sovyetler Birliğine katılacaktı. Böylelikle, Almanların Polonyaya saldırdığı 1 Eylül 1939dan 16 gün sonra, 17 Eylül tarihinde Sovyet kuvvetleri sınırı geçerek, Polonyanın 20 yıl kadar önce ele geçirmiş olduğu toprakları zaptettiler ve buraları Ukrayna Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti ve Belarus Sovyet Sosyalist Cumhuriyetine bağladılar.

Sovyet kuvvetleri, Batı Ukraynada kurtarıcı olarak karşılandı. Fakat aradan üç ay geçince Sovyet yönetimi, geniş tutuklamalara girişti ve onbinlerce kişi, Sibiryaya sürgüne gönderildi. Sovyetler Birliği genelinde uygulanan toprağın kolektifleştirilmesi uygulamasının burada da yürürlüğe sokulması, burada yaşayanların tepkisine neden oldu. Sonuçta, 1941 yılında Naziler Sovyetler Birliğine saldırıp Batı Ukraynayı ele geçirdiğinde, Batı Ukraynalıların önemli bir kısmı, bu sefer Almanları kurtarıcı olarak karşıladı. Ancak

Batı Ukraynalı milliyetçilerin beklentilerinin aksine, Naziler de bağımsız Ukrayna devleti fikrine hiç sıcak bakmıyordu ve Lvivde Ukrayna Devletinin kuruluşunu ilan eden milliyetçiler, Naziler tarafından tutuklanıp toplama kamplarına gönderildi. Bu şartlar altında, Batı Ukraynalı milliyetçiler, iki gruba ayrıldı: Bir kısmı, Almanların yakın bir gelecekte Ukrayna devleti kurulmasına yardımcı olması söz konusu olmasa bile, Alman yönetiminin Sovyet yönetiminden daha iyi olduğunu düşünerek, Almanlarla açık işbirliğine gitti. Diğer bir kısım ise, Sovyetlere ve Polonyalı partizanlara karşı mücadeleyi yanısıra Almanlara karşı da mücadele verilmesi gerektiğini düşündü. Bu ikinci grup (ki bu grubun başını, Ukrayna Milliyetçileri Örgütünün radikal kanadının lideri Stepan Bandera çekiyordu), 1943 yılında, Batı Ukraynanın Volin bölgesinde, kısa adı UPA olan Ukrayna İsyancı Ordusunu kurdu. Bu örgüt, bir taraftan bu bölgede giderek etkinliği artan Sovyet partizanlarına, bir taraftan bu bölgede tekrar egemenlik kurmayı planlayan Polonya milliyetçileri örgütüne (Armiya Krayova, ya da kısa adıyla A.K) diğer taraftan da, Nazilere karşı mücadele verdi. Volin bölgesinde Ukraynalıların yanısıra yoğun miktarda Polonyalı nüfus da yaşadığı için, bu bölgede etnik boğazlaşma özellikle çok yoğun oldu. Naziler, Ukrayna milliyetçileri ile Polonyalıları birbirine düşürmek için ellerinden geleni yaptı. Mesela, Ukrayna milliyetçilerine karşı yürütülen operasyonlarda, işbirlikçi Polonyalı polisler görev aldı. Diğer taraftan, bu bölgedeki Polonyalı nüfusun önemli kısmı Polonya milliyetçilerini desteklerken, geri kalanı da, yine Ukrayna milliyetçilerinin düşmanı olan Sovyet partizanlarına ve Polonya komünistlerine destek veriyordu. Sonuçta 1943 yılı, Volin ilinde Ukraynalı ve Polonyalıları arasında karşılıklı katliamlara sahne oldu. Rakamlar değimekle birlikte, onbinlerce Ukraynalı ve bunun iki katı kadar Polonyalı katledildi (Polonyalıları yönelik katliamların doruk noktası 11 Temmuz 1943 tarihi olduğu için Polonya Parlamentosu 11 Temmuz 1943'te soykırımı anma günü ilan etti).

Sözünü ettiğimiz Ukrayna İsyancı Ordusu (UPA), İkinci Dünya Savaşı yıllarında ancak Batı Ukrayna bölgesinde egemen olabilmiş, buna karşılık Orta ve Doğu Ukrayna bölgeleri bu örgüte uzak durarak, genellikle Sovyet kuvvetlerini desteklemişti. UPA, Sovyet kuvvetlerinin Batı Ukraynayı geri aldığı 1944'ten itibaren, Batı Ukraynanın ormanlık alanlarında Sovyet kuvvetlerine karşı silahlı direnişini sürdürdü. Savaşın sonlarına doğru Almanlarla aralarındaki sürtüşme en aza inerken, Almanların savaşı kaybetmesinden sonra da, ABD ile Sovyetler Birliği arasında Üçüncü Dünya Savaşının çıkacağı beklentisiyle bu örgüt, 1960'a kadar Sovyet kuvvetlerine karşı direnişini sürdürdü.

Bağımsızlık sonrası Ukrayna

Ukrayna 1991 yılında bağımsız olduktan sonra Ukraynada iktidarlar, tarihte Rusyaya karşı çarpışmış bazı liderleri milli kahraman haline getirirken, UPA örgütüne ve bu örgütün liderleri olan Stepan Bandera ve Roman Şuhevich gibi isimlere karşı, mesafeli davrandılar. Çünkü belirttiğimiz üzere, savaş yıllarında bu örgütün etkinlik alanı Batı Ukraynadan öteye pek geçememiş ve Ukraynanın diğer bölgelerinde yaşayanlar, bu örgütün radikal milliyetçi tutumuna mesafeli davranmış ve Sovyet kuvvetlerine destek vermişti. Bunun yanısıra, özellikle Rus yanlısı eğilimlerin güçlü olduğu ve nüfusun önemli bir kısmının yaşadığı Güney ve Doğu Ukrayna bölgeleri, bu örgüte karşı son derece tepkiliydi. Ayrıca, Rusya ile Ukraynanın yoğun ilişkileri söz konusuydu ve Ukraynalı liderler, Rusyanın Nazilerle

özdeşleştirdiği bu örgütü kahraman ilan ederek ikili ilişkilere zarar vermeyi istemiyordu.

Ukrayna Milliyetçileri Örgütü (OUN) ve bu örgütün silahlı kanadı UPAnın itibarının iade edilmesi yönündeki ilk önemli girişimler, 2004 yılında Batı yanlısı kesimlerin desteklediği Turuncu Devrimle iktidara gelen ve milliyetçi çizgisiyle tanınan Üçüncü Cumhurbaşkanı Viktor Yuşçenko döneminde oldu. Ancak 2000li yıllarda da İkinci Dünya Savaşında Sovyet Ordusunda çarpışmış olan pek çok kişi henüz hayattaydı ve bu kesimler, Yuşçenkonun bu girişimlerine sert tepki gösterdiler (Yuşçenko, 2008 yılındaki 9 Mayıs Zafer Bayramında Sovyet askerilerinin olduğu törende hem Sovyet askerleri, hem de UPA militanları, Ukrayna uğruna faydalı işler yaptılar şekliinde bir konuşma yapmış ve bu konuşması, Sovyet gazileri tarafından lanet sloganlarıyla karşılanmıştı).

Öte yandan, 2014 yılında meydana gelen ihtilal, Ukraynadaki siyasi dengeleri epey değiştirdi. Zira, ihtilalle birlikte milliyetçiler iktidara gelirken, ihtilalin hemen ardından Rusyanın Kırım ve Doğu Ukrayna gibi bölgelere müdahale etmesi ve buralarda önemli toprakların Ukrayna yönetiminin denetiminden çıkması, bu bölgelerde yaşayan ve Rusyaya en yakın durumda olan seçmenlerin de Ukrayna siyasetinin dışında kalmasına neden oldu. Bunun sonucunda, Ukraynanın geri kalan bölgelerinde Ukrayna milliyetçisi ve Batı yanlısı partilerin ağırlığı güçlendi. Ayrıca, Rusyayla Ukraynanın fiilen savaş haline girmesi, Ukraynada Rusya yanlısı fikir beyan etmeyi neredeyse imkansız hale getirdi. Bu şartlarda Ukraynanın yeni yönetimi, 2015 yılında kabul ettiği bir yasayla, UPA örgütünü Ukraynanın bağımsızlığı için mücadele eden örgüt olarak tanıdı ve böylelikle, daha önceden ağırlıklı olarak Batı Ukraynalıların kahraman kabul ettiği UPA örgütü ve bu örgütün liderleri, artık ülke genelinde, resmi düzeyde kahraman ilan edilmiş oldu. Daha önceden sadece Lviv gibi Batı Ukrayna şehirlerinde caddelere Bandera, UPA gibi isimler verilirken, bu yasanın kabulüyle birlikte, başkent Kievdeki Moskova Bulvarının adı da Stepan Bandera Bulvarı olarak değiştirildi. Fakat bütün bu adımlar, Rusyaya karşı atılmış adımlar olarak görülüyor, meselenin Polonya boyutu gündeme gelmiyordu. (2014 yılından bu yana kabul edilen resmi tarih anlayışına, Ukraynalıların geçmişten bugüne sırf Ukraynalı oldukları için Rusların gazabına uğradıkları yönündeki anlayış egemen. Ukrayna toplumunda özellikle 2014 yılına kadar zayıf olan Rusya karşıtı milliyetçiliği güçlendirebilmek için Ukrayna yönetimi, her vesiyeyle Rus-Ukrayna çatışmasının tarihsel geçmişini vurguluyor ve bu temayı içeren yayınlar yapıyor). Buna karşılık Ukrayna yönetimi, Polonyayla ilişkilerde son derece hassas davranıyordu. Örneğin Ukrayna Cumhurbaşkanı Poroşenko, 2016 yılında Varşovayı ziyaret ettiğinde, burada Volin Katliamı Kurbanları anıtının önünde diz çökmüş ve çelenk bırakmıştı. Polonyayla geçmişte yaşanan sorunların tarihçilere bırakılması gerektiğine vurgu yapıyordu.

Ukraynanın ikilemi

Polonya yönetiminin tarihi konuları bu şekilde deşerek soykırımı inkar yasası çıkartacak noktaya gelmesi, Ukrayna yönetimini pek çok açıdan zora soktu. Birincisi, Ukrayna Rusyaya karşı mücadele ederken, şimdi Batıdan sorunla karşılaştı. İkincisi, Polonya, 1991 yılında Kanadaya birlikte Ukraynanın bağımsızlığını tanıyan ilk iki ülkeden biriydi. Ukraynada Batı yanlılarının yaptığı her iki ihtilalde de (2004 ve 2014 yıllarındaki ihtilaller)

Polonya, Ukraynadaki Batı yanlısı kesimlere etkin destek vermişti. Özellikle Polonyanın 1999da NATOya ve 2004te NATOya üye olmasından sonra Ukraynadaki Batı yanlısı kesimler, Polonyayı Ukraynanın Batıdaki avukatı olarak adlandırıyordu. Ukraynanın Batıyla ilişkilerinin yoğunlaştırılmasına yönelik pek çok girişim (ABnin Doğu Ortaklığı girişimi gibi), ya Polonyanın inisiyatifiyle, ya da Polonyanın aktif desteğiyle başlamıştı. Diğer taraftan, Ukraynadaki ekonomik kriz nedeniyle yurtdışına çalışmaya gidenlerin ilk durağı da Polonya. Günümüzde bir milyondan fazla Ukraynalı, Polonyada çalışıyor. Bütün bu şartlar altında Ukrayna yönetimi, Polonyaya tepkisini en ılımlı ölçülerde göstermeye çalışıyor. Buna karşılık, bugünlerde Polonya Anayasa Mahkemesine gönderilen soykırımı inkar yasasının burada da kabul görmesi halinde, Ukrayna yönetimini Batı Cephesinde de zor günler bekleyecek.

Yazar hakkında :

Atıfta bulunmak için: BERKTAY, Deniz. 2026. "'SOYKIRIMI İNKAR YASASI'NIN YARATTIĞI ÇİFTE KRİZ" - SÖYLEDİK - 15.02.2018." Avrasya İncelemeleri Merkezi (AVİM), Blog No.2018 / 13. Şubat 16. Erişim Nisan 03, 2026. <https://www.avim.org.tr/public/Blog/SOYKIRIMI-INKAR-YASASI-NIN-YARATTIGI-CIFTE-KRIZ-SOYLEDIK-15-02-2018>

Süleyman Nazif Sok. No: 12/B Daire 3-4 06550 Çankaya-ANKARA / TÜRKİYE

Tel: +90 (312) 438 50 23-24 • **Fax:** +90 (312) 438 50 26

@avimorgtr

<https://www.facebook.com/avrasyaincelemelerimerkezi>

E-Posta: info@avim.org.tr

<http://avim.org.tr>

© 2009-2025 Avrasya İncelemeleri Merkezi (AVİM) Tüm Hakları Saklıdır